

Morph UGE 4

MERE

Mere ... Jeg vil have mere.

Mere af hvad?

Det ved jeg ikke.

Du ved det ikke?

Jeg ved det ikke. Jeg vil bare have mere.

Hvordan kan du ønske mere, når du ikke ved, hvad det er du vil have mere af?

Stilhed. Ingen reaktion. Hjernen kværner rundt. En ærlig tanke dukker frem ...

Jeg ved det ikke.

Du vil kun have mere?

Det er rigtigt.

Hvor meget mere?

Meget mere. Mere end jeg lige kan forestille mig.

Du vil have meget mere af noget, men du ved ikke, hvad det er, du vil have mere af.

Det er rigtigt.

Mere af det?

Mere af DÉT.

Mere af DÉT. Ikke kun mere af det.

Det er rigtigt.

Mere fornøjelse?

Ja ... nej.

Hvorfor ikke?

Fordi der er mere i det end det.

Mere sex?

Ja ... nej.

Mere tid?

Ja ... nej.

Flere eventyr?

Ja ... nej.

Mere accept?

Ja ... nej.

Mere mad?

Ja ... nej.

Mere drikke?

Ja ... nej.

Mere beundring?

Ja ... nej.

Så du vil have flere penge, sex, tid, eventyr, accept, mad, drikke, beundring? Du ønsker mere af alt det?

Jeg ønsker mere end alt det der.

Mere end alt det?

Ja da.
Du er svær at behage.

Stilhed. Ingen reaktion. Hjernen kværner rundt. En ærlig tanke dukker frem...
Jeg er umulig at behage.
Umulig at behage?
Det føles sådan.
Det føles sådan?
Ja. Det føles utilfredsstillende.
Utilfredsstillende?
Ja.
Er det sandt?

Stilhed. Ingen reaktion. Hjernen kværner rundt. En ærlig tanke dukker frem...
Jeg ved idet ikke rigtigt...

DYBEST INDE

Så det er så det?
Femogtyve års uddannelse.
Fra børnehaven til gymnasiet.
Og det er så det.
Jeg sidder som i en celle uden vinduer, jeg ønsker noget mere.
Og det er så det?
Femogtyve år om at klatre op ad stigen.
Fra kontorelev til administrerende direktør.
Og det er så det.
Jeg sidder i et kontor med masser af vinduer, jeg ønsker noget mere.
Og det er så det?
Femogtyve år med at opdrage børn.
Fra bleer til eksamensbeviser.
Og det er så det.
Jeg sidder i et tomt hus, jeg ønsker noget mere.
Og det er så det?
Femogtyve år efter 25 år efter 25 år.
Fra vugge til grav.
Og det er så det.
Jeg sidder i min gyngestol, jeg ønsker noget mere.
Mere?
Ja, mere.
Mere af hvad?
Ærligt svar. Ucensureret svar. Min inderste sjæls afslørende svar.
Vi ved ikke hvad dét er. Vi ved bare at vi vil have mere.

Hvad er der med denne følelse af at ønske mere? Hvad er der med den umættelige sult efter mere? Hvis vi skal løse problemer i vores hjerte, hvis vi skal vogte vores hjerte som er kilde til liv, må vi imødegå dette drive, denne trang, denne lidenskab.

EEN TING

Har du nogensinde læst et udsagn, en artikel så chokerende, at du blev usikker på dens sandhed? Måske er det noget statistik. Måske er det en anden persons overbevisning. Måske er det et perspektiv på livet. Bibelen indeholder et par chokerende udsagn. Nogle mennesker tager dem til sig uden betænkning. Vi er tænkende mennesker, og det er sundt at tænke sig godt om.

David kom med det chokerende standpunkt. Det er et standpunkt, som vi skal brydes med. Han var en kriger. Han var en digter. Han var en leder. Han var en musiker. Meget af Salmernes bog "flød" fra Davids pen. En af disse salmer indeholder det standpunkt, som vi ikke må ikke gå glip af.

David skriver dette ...

Det eneste der betyder noget – det jeg inderst inde ønsker af Gud – er... (Salme 27:4).

Én ting. Blot én ting.

Med den udtalelse i den ene hånd og vores umættelige sult efter mere i den anden hånd, hvordan kan vi så forstå denne mands ønske om bare én ting? Når vi overvejer vores egen liste over ønsker, er det så muligt at sige, at vi virkelig bare ønsker én ting? Hvis hans pen var i din hånd, ville du så være i stand til autentisk at skrive det samme? Ville du viske det ud og skrive: *Tre ting som jeg ønsker fra Herren*. Hvad kunne være din éne ting? Gud vil lade dig ønske. Hvad bliver dit ønske? Hvordan færdiggør du sætningen?

En af to ting må gælde for David. Enten havde han meget lave forventninger til livet. Eller hvis han virkelig bare ønskede én ting, så må det han ønskede være dybere - højere - større end noget, vi nogensinde kan forestille os.

En anden tanke vi bør overveje, før vi læser, hvordan David færdiggjorde sætningen. Hvordan kan "*Een ting*" relatere til "*Frem for alt ...*"?

Det er bare et spørgsmål. Overvej det et øjeblik, måske et par øjeblikke, og gem det så væk. Hvis David var en mand, der vogtede sit hjerte, og hvis Davids hjerte virkelig længtes efter kun én ting, så må dette ene være noget, han skattede og beskyttede. Denne ene ting drev hans liv, det var hans kilde til liv.

Én ting ...

Blot én ting ...

Hvordan kan vi afslutte dette standpunkt ...

Lad os sætte pennen tilbage i Davids hånd og opdage hans *ene ting*.

Det eneste der betyder noget – det jeg inderst inde ønsker af Gud – er at få lov til at bo i hans hus, være i hans nærhed, søge stilhed og andagt og skue ind i hans herlighed. (Salme 27:4).

Lave forventninger eller har han virkelig fat i noget?

Det her er et sted, det nok ville være uklogt og for simpelt bare at acceptere, hvad der siges. Blot at acceptere det uden at tænke videre over det, ville være at gå glip af noget særdeles vigtigt. Hvorfor skulle David blot ønske én ting, og hvorfor er den éne ting Gud selv? For at besvare dette spørgsmål skal vi forstå den umættelige sult efter mere, og tage et utroligt vigtigt spørgsmål med os. Kom tæt på dit spørgsmål.....

Hvorfor har vi en umættelig sult efter mere?

Hvad handler det om? Vil vi nogensinde blive helt tilfreds? Vil vi altid længes efter mere? Igen, hvorfor har vi en umættelige sult efter mere? Langsomt vil vi bearbejde det spørgsmål i dybden. Vi vil beskæftige os med det i denne uge og den næste. Men for nuværende, lad os betragte skildringen fra en anden skribent.

Lad os lytte til Davids søn.

SOLOMONS MISSION

David havde en søn. Hans navn var Solomon. Salomon var også konge. Måske var hans hjerte mere rastløst end hans fars. Måske havde han brug for at finde ud af tingene selv. Uanset årsag drog Solomon på en mission. Han blev fast besluttet på at forstå denne ene ting, vi kalder livet. Hans søgen er registreret i en del af Bibelen, som vi kalder Prædikerens Bog.

Prædikerens Bog er en *bør læse* bog.

Den skal læses langsomt.

Det er bog, der skal læses igen og igen.

Hvis der nogensinde var en person, der forstod den umættelige sult efter mere, så var det Salomon. Alle hans erkendelser og tanker om denne sult er optegnet i Prædikerens Bog.

Prædikerens Bog begynder med at forklare et formål: *Jeg, Prædikereren, var konge over Israel og boede i Jerusalem. Jeg besluttede mig for grundigt at undersøge alt, hvad der foregår på jorden.....* (Prædikerens Bog 1:12-13).

Jagten er begyndt. Kongen ønsker at forstå *alt, hvad der sker under himlen*. Hvad vil han prøve?

Han prøvede nydelse ...

Jeg sagde til mig selv: "Lad mig prøve livets goder. Nu vil jeg have det sjovt og nyde livet." Men også det var meningsløst. Det er tåbeligt at le hele tiden. Hvad opnår man ved at more sig dag ud og dag ind? Jeg forsøgte at komme i godt humør ved at drikke vin og slå mig løs, imens jeg tænkte over, hvordan man bedst kan bruge sit korte liv her på jorden. (Præd 2:1-3).

Fornøjelser gavnede ham ikke. Den umættelige sult efter mere viste sig at være større end glæde og dårskab kunne mætte. Havde han haft det rart?

Han *havde* helt sikkert haft det sjovt. Men havde det opfyldt hans hjertes længsler? Ikke bare hans ord, men også hans handlinger gav svaret. Han forlod denne måde at leve på i jagten efter mere.

Han forsøgte præstationen ...

Jeg lagde store planer og førte dem ud i livet: Jeg byggede huse og plantede vinmarker, anlagde haver og parker med alle mulige frugttræer, gravede damme med vand til mine plantager... jeg samlede sølv og guld og købte sjældne kostbarheder fra andre konger og

lande ... Men da jeg tænkte nærmere over det, jeg havde opnået, syntes det mig alligevel helt omsonst. I virkeligheden havde jeg ikke gjort noget af værdi. (Præd 2:4-6, 8, 11).

Anstrengelserne hjalp ham ikke.

Den umættelige sult efter mere viste sig at være større end de største resultater, han kunne opnå. Hvad opnåede han? Det siges, at han var større end nogen andre, der nogensinde havde levet i Jerusalem (Prædikerens 2:9). Var denne storhed stor nok til at tilfredsstille den umættelige sult efter mere? Her igen, viser svaret sig ikke blot ved hans ord, men ved hans handlinger. Han prøvede noget andet.

Han søgte uddannelse ...

Derfor gav jeg mig til at sammenligne visdom med tåbelighed. Hvad ellers skulle jeg finde på? Jeg indså, at visdom er at foretrække frem for tåbelighed, ligesom lys er at foretrække frem for mørke. Den vise tænker over hvilke konsekvenser hans handlinger får for fremtiden, mens tåben famler rundt i mørke. Men jeg indså også, at den samme skæbne rammer os alle. Så tænkte jeg: "Når både tåben og jeg lider samme skæbne, hvad gavner så al min visdom? Så er selv det at søge visdom jo meningsløst!" Både den vise og tåben skal dø, og ingen af dem huskes for evigt, for med tiden bliver alting glemt. (Prædikerens 2:12-16).

Nydelse gjorde det ikke.

Præstation gjorde det ikke.

Uddannelse gjorde det heller ikke.

Resultatet?

Så blev jeg led ved livet ... (Prædikerens 2:17).

Led ved livet? Hadede livet? Det er stærke ord.

Hvorfor?

... for uanset hvad vi foretager os, er det alt sammen meningsløst. Jeg blev frustreret over mit slid og slæb, for alt det, jeg har bygget op, må jeg jo overlade til min efterfølger. (Prædikerens 2:17-18).

Ekstrem? Måske.

Ærlig? Meget.

Lad os tænke over det. Vi vil indhente Salomon i hans søgen på et senere tidspunkt. Men nu vil vi overveje, hvad han har opdaget indtil nu.

AT STRÆBE

Hvad føler vi om det, der ikke gav os det vi håbede...?

Vi drømte det.

Vi troede det.

Vi arbejdede for det.

Vi forventede at opnå *niveau ti* = tilfredshed. Vi nåede *niveau fire*. Vi er skuffede. Det mislykkedes for os.

Vi hader det.

Vi sprang til næste ting.

Vi håbede, det ville blive bedre denne gang. Vi satte forventningerne lidt ned. Vi ville ikke gå efter *niveau ti*. Vi ville nøjes med *niveau otte*.

Resultaterne løb ind

Vi åbnede dem langsomt. Vi frygtede mere skuffelse.

Niveau tre. Ikke engang tæt på.

Måske den næste ting. Det næste ville være den ægte vare. Den næste ting ville give, hvad vi virkelig, virkelig ønskede.

Det kom. Det gik.

Vi turde ikke engang læse resultaterne. Vi vidste, at de ikke var, hvad vi håbede, de ville være.

HVORFOR MERE?

For et øjeblik siden stillede vi et spørgsmål. Vi spurgte, hvorfor vi har en umættelig sult efter mere? Det er et kritisk spørgsmål, vi vil overveje det nu og næste uge. Du skal nu overveje en tanke. Det er en vigtig tanke. Lad det simre lidt. Undersøg tanken gennem linsen af en række spørgsmål. Denne umættelige sult efter mere. Kan det have noget at gøre med forholdet mellem dybt begær og overfladiske ønsker? Kan det være at vores dybe begær ikke er fuldt ud tilfreds med overfladisk begær, fordi vores hjerter er designet til noget større. Kan det være, at dybt nede håber vi på noget, længes vi efter noget, søger vi efter noget. Men vi søger kun i overfladen. Og disse overfladiske ting viser sig utilstrækkelige til at opfylde dette dybe ønske!

Overvej dette ...

Kan dette have noget at gøre med, at David kun ønskede én ting? Kan hans overraskende korte ønskeliste, hans ene ønske om Gud selv, have noget at gøre med den erkendelse, at enhver anden ting, han ville eller kunne sætte på denne liste, i sidste ende skulle vise sig utilstrækkelig. At han reelt kun kradsede i overfladen med de nævnte ting på listen, og slet ikke søgte efter det langt vigtigere, som kunne opfylde de dybeste længsler i hans hjerte?

Vi har tidligere overvejet, hvad der konkurrerer med Gud. Det blev gjort ved at overveje, hvad vi har tendens til at betragte som ultimativ sikkerhed. Hvad regner vi med giver os sikkerheden i vores liv?

Det er vigtigt, men det er også ufuldstændigt.

Der er mere til vores hjerter, vores dybe ønsker, vores kærlighed end at finde sikkerhed. Listen kunne være ganske lang. Der er mange legitime ønsker, der simpelthen er en del af, hvem vi er.

Hvad med formål? Vi ønsker liv, der giver mening.

Hvad med velvære? Vi ønsker at kunne nyde livet.

Hvad med ønsket om at blive elsket? Vi ønsker at blive omfavnet.

Ja, vi ser på noget eller nogen for ultimativ sikkerhed. Det er en del af, hvem vi er. Og ja, vi har det med at en ting eller en person får plads som sikkerhed og træder ind som vores Gud. Vi kender til det.

Men vi kender også til det næste ...

Vi ønsker ikke blot et trygt liv. Vi ønsker at leve. Vi ønsker at trives. Vi ønsker at opleve. Skræl lagene af og vi ser andre perspektiver i vore hjerter?

Ønsker. Inderlighed. Længsel.

Gud-givne ønsker, inderlighed og længsel.

Det er den måde vi er skabt. Vores hjerte er designet til at være "*kilden til liv*" (Ordsp 4:23). Det er ikke forkert, men er ægte. Ønsker er ikke beregnet til at blive undertrykt, men tilfredsstillet. Da David skrev sin salme, skrev han ikke, "*Jeg beder Gud om ingenting. Jeg ønsker ikke noget. Det er forkert at have lyst.*" Tværtimod, han opstillede en lang liste over muligheder og genstande for menneskelige ønsker, og han zoomede ind på den ene ting, han var overbevist om ville bringe ultimativ tilfredshed.

Han zoomede ind på Gud selv.

Og læg mærke til noget.

Læg mærke til, at den første grund David nævner, ikke er ønsket om sikkerhed, men ønsket om skønhed. Han ønsker at "*betragte skønheden i Herren.*" Ja, han beskriver sit ønske om sikkerhed i de følgende vers, men først nævner han sin dybe længsel efter skønhed, for at kunne nyde det. Det er et dybt ønske, så dybt at det er givet som forklaring på den ene ting, David søger: Gud selv.

Er det mærkeligt?

Overvej glæden og velbehaget ved at opleve skønheden i skabelsen. Vi rejser over lange afstande, bestiger høje bjerge, vandrer lange ture, og besøger afsides egne. Hvorfor? Vi kan give mange gode grunde, men uden tvivl vil en af dem være denne: Vi længes efter skønhed og velvære. Den garvede bjergbestiger og den passionerede gartner har dette til fælles: udøvelse af skønhed og velvære. Den ene forfølger glæden ved at kigge på bjergkæden med mængden af udsigtspunkter fra de højeste tinder, og den anden forfølger glæde i skønheden af en bittelille blomst fra udsigtspunktet i et roligt hjørne i haven. Det er ikke en mande-ting eller en kvinde-ting. Skønhed og glæde, rører ved noget dybt i os alle. David længtes efter nydelse. Vi længes alle også på den ene eller den anden måde efter nydelse.

Det indbyder til et spørgsmål.

Hvorfor ønske Gud?

Hvorfor ikke skrive: "*En ting ønsker jeg af Herren - det er at nyde bjergenes skønhed og storhed...?*" Hvis det er skønhed han stræber, ville det give mening. Hvorfor ikke ønske utallige solnedgange i smukke haver, eller stjerne-fyldte nætter?

Kun David kan tale for David, men erfaring og komplementære skrifter giver et par ledetråde. Den skønhed, der omgav David ikke bare tilfredsstillte en sult for nydelse, men gav også næring til ny sult for nydelse. Den egenskab ved nydelsen er almindelig. Hvad sker der, når vi smager noget, der er rigtig godt? Vi vil have mere. En ønske, der bliver tilfredsstillet indeholder ny sult. Hvad sker, når vi betragter skønheden i en bjergsø? Vi vil have mere. Glæden over den skabte skønhed indeholder samtidig tilfredsstillelse og skaber nye ønsker.

Mere?

Ja, mere.

Hvorfor?

Vend tilbage til det tidligere parkerede spørgsmål. Hvorfor den umættelige sult efter mere? David giver et fingerpeg et andet sted. Idet han taler om skabelsen skriver han noget dybt og spændende: "*Himlen fortæller om Guds herlighed, hvælvingen beretter om hans hænders værk; dag forkynder det til dag, nat kundgør det til nat.*" (Salme 19:1-2).

David ser på stjernerne på himlen - de erklærer herlighed eller vi kan her sige skønheden om Gud. Når han ser mod himlen, når han ser på storheden, bærer de ikke blot et budskab om skønheden i sig selv, men de peger på en Skaber og taler frem for alt om Skaberen. De siger noget om Gud. De erklærer ikke bare skønheden i skabelsen, men den implicite skønhed om Skaberen. David ser den enorme storhed i himlen vælvet, og han ryster på hovedet i forundring: "*Gud må være storslået! Gud må være vidunderlig! Gud må være forbløffende!*" Det smukke han ser opfylder samtidig en sult og skaber en sult og David fornemmer instinktivt noget.

Han ved at den dybe sult efter skønhed ikke vil være fuldt tilfreds med smukke haver eller solnedgange.

Han ved at den dybe sult efter skønhed kun vil være fuldt tilfredsstillt af Gud selv.

Eller sagt på en anden måde ...

David elsker Gud af hele sit hjerte, sjæl og styrke, fordi det tilfredsstillt hans passion efter skønheden i alle ting, og fordi at elske mindre ting med hele sit hjerte, sjæl og styrke, kun vil efterlade ham med nye ønsker. Gud må være ultimativ i hans kærlighed, ultimativ i sin udøvelse af glæde. Alt andet vil kun delvist opfylde, fordi det er det, alt andet er designet til at kunne gøre. Det skabte er designet til at pege på Skaberen, ikke være Skaberen. Den skønhed, der omgiver os, er designet til samtidigt at tilfredsstillt sult og skabe sult. Kun Gud og Gud alene, vil bibringe komplet opfyldelse. Ved at søge opfyldelse af den dybe sult efter skønhed igennem de mange smukke ting, der omgiver os, vil vi kun blive frustreret over skønheden i stedet for at tillade dem mulighed for at pege hen mod den ultimative tilfredsstillt af vores hjertes begær. David længtes

efter én ting, og dén ting var Gud. Han var overbevist om at Gud og Gud alene endeligt og fuldt ud kunne levere den fulde tilfredshed, som hans hjerte længtes efter.

Hvad var gud for Davids længsel efter skønhed og nydelse?

Gud var Gud for Davids længsel efter skønhed og nydelse.

SØGEN EFTER (_____)

Søgen efter ultimativ sikkerhed og søgen efter ultimativ skønhed er to eksempler på dybe begær. Hensigt her er ikke at skabe en fyldestgørende liste over vores hjertes begær. Hensigten er omhyggeligt og under bøn at overveje den éne ting, der vil tilfredsstille vores inderste ønsker, og at få indblik i de mange måder, som vi søger at erstatte den éne ting. Med det i tankerne skal du lytte til en senere skribent fra Bibelen. Da Paulus skrev til kirken i Rom om grundlag for menneskehedens problem, beskrev han vores tilbøjelighed til at "*tilbede og tjene det Gud har skabt i stedet for Skaberen*" (Romerne 1:25). Oversættelse? Vi tager vores Gud-givne begær, - begær der var beregnet til fuldt ud at være opfyldt i Gud selv, og vi zoomer i de mindre ting. Vi bliver hypnotiseret af skabte ting i stedet for at lade dem pege vort sind mod Skaberen af skabte ting. Skønheden i det skabte er vidunderlig og god. Det er meningen at skønheden i det skabte skal lede os til Skaberen. Hvad sker der, når vi behandler skabelsen, som om det var Skaberen? Vi er efterladt med nye ønsker.

Mere?

Ja Mere.

GÅ DYBERE

Det er tid til at pille lagene af vores hjerte. Det er tid til ikke kun at tale om Gud, men at tale med Gud. Når du gør det, læg mærke til dine dybe ønsker i dit hjerte og i hvilken retning dine dybe ønsker leder dit sind.

Du har plads til at skrive her: